

Pěchota u nás a v cizině.

Kpt. děl. Karel Gruncel:

Rakouská pěchota.

(Podle časopisu „Militär Wochenblatt, čís. 17/1936.)

V poslední době byla věnována organizaci rakouské pěchoty a její výzbroji značná péče. Původně měla rakouská četa 2 družstva pěší, která byla vyzbrojena jen puškou, a družstvo lehkého kulometu. Byl to starý typ kulometu „Schwarzlose“ vz. 07/12 s lehkým podstavcem. R. 1932 byl tento kulomet nahrazen lehkým kulometem vz. 30 ráže 8 mm, čety byly organizovány o 3 družstvech, z nichž každé mělo již tento lehký kulomet. Zkušenosti ze světové války, hlavně však z vnitřních nepokojů v Rakousku, daly vznik nové pěchotní zbraní — kulometné pistoli vz. 34, ráže 9 mm. Do listopadu 1934 bylo již každé pěší družstvo vyzbrojeno kulometnou pistolí vz. 34. Má tedy nyní každé pěší družstvo lehký kulomet i kulometnou pistolí. Družstvo má velitele a 10 mužů (kulomet, kulometná pistole, 8 pušek).

Lehký kulomet vz. 30 ráže 8 mm je zbraň vzduchem chlazená se zpětným pohybem hlavně. Má zařízení k vypalování jednotlivých ran i dávek. Jako střeliva se používá střel „S“. Zásobníky po 25 nábojích se zasunují do kulometu se strany. Kulomet má sáňkové hledí. Pažba má nepatrný sklon. Kulomet spočívá na dvounohém podstavci. Kulomet váží 9 kg a obsluha je velmi snadná, stačí jediný voják. Rychlost palby při střelbě jednotlivými ranami 40, při dávkách 600 ran za minutu. Hlaveň se velmi rychle rozpaluje a proto je u každého kulometu několik záložních hlavní. Schránka se zálož-

ními hlavními váží 7 kg a nese ji pomocník, vyzbrojený jen pistolí. Kulometná pistole vz. 34 ráže 9 mm je zbraň s pevnou hlavní, vzduchem chlazená. Má rovněž zařízení k vypalování jednotlivých ran i dávek. Je používáno 9 mm nábojů Mauser. Skřínkové zásobníky pojmu 32 nábojů. Váha pistole 4 kg, rychlost palby 12—13 ran.

Dotace střeliva pro pěší družstvo se skládá ze základní a doplňkové. Doplňková se vydá jen před bojem. Obě dotace činí pro pušky a lehký kulomet družstva 1400 nábojů, pro kulometnou pistoli 384 nábojů a pro normální pistoli 32 nábojů. Velitel družstva je vybaven polním kukátkem, busolou, polním blokem, kapesní svítlou a polní lopatkou. Střelec lehkého kulometu má brašnu s kulometnou výzbrojí (náhradní součástky) a polní lopatku. Pomocník, jenž nese pouzdro se záložními hlavními, má plnicí zásobník a topůrek. Střelec kulometné pistole má nůžky na drát, kapesní svítlou a polní lopatku. Ostatní vojíní družstva mají polní lopatky. Jeden z nich nese též plátěné vědro na vodu.

3 pěší družstva a velitelský roj (pozorovatelé a běžci) tvoří čet, 3—4 čety a velitelské družstvo rotu. Velitelské družstvo roty má telefonní roj, pomocné orgány velitele, nosiče raněných a kuchaře.

Polní prapor má štábní rotu, 3 polní roty a kulometnou rotu. Štábní rota má čet, velitelskou (pomocné orgány velitele praporu, praporeční lékař a hospodářský důstojník), čet, spojovací (6 rojů po 3 mužích), čet, zákopnickou (1 důstojník a 17 mužů), čet, minometnou o 2 minometech vz. 33 ráže 8 cm a čet, pěchotních děl o 2 dělech vz. 35 ráže 47 mm. Kulometná rota praporu má čet, velitelskou a 3 kulometné čety po 2 těžkých kulometech „Schwarzlose“. 8 cm minomet vz. 33 je zbraň s hladkou hlavní, nabíjí se zpredu. Jako střeliva je používáno křídlatých min. Maximální dostřel minometu 2.900 m. Náměr lze dát od 45° do 84°. Počáteční rychlost vzrůstá podle druhu náplně (celkem 7) od 70 do 200 m za vteř. Velmi jednoduchá obsluha při nabíjení a spouštění dovoluje značnou rychlost palby, až 20 ran za minutu. Minomet lze dopravovat na zvlášť přizpůsobené káře nebo na soumaru, nebo konečně lze jej rozložit na 3 jednotky, které nese obsluha. Váha jednotek od 22 do 25 kg. Mina váží 3 kg a má účinek střepinami v okruhu 70 m.

47 mm pěchotní dělo vz. 35 je taženo koněm; bude však zařízení též pro dopravu automobilní (v přívěsu). Dělo (se zpětným pohybem hlavně) váží 290 kg. Granáty váží 1,5 kg. Maximální dostřel 9 km. Horizontální plochý klínový závěr umožňuje, že dělo může obsluhovat jediný voják. Ačkoli má hlaveň děla malou váhu — 84 kg —, přece jen bylo nutno hlaveň opatřit brzdícím zařízením. Dělo má velkou počáteční rychlost — 630 m za vteř. — a je velmi vhodné pro obranu protitankovou. Před střelbou se musí odmontovat kola s pryžovými obručemi.

8 mm těžký kulomet vz. 07/12 je známý typ „Schwarzlose“. Novinkou je u něho střelivo vz. 30. Jsou to zašpičatělé střely, při nichž se dosahuje dostřelu až 5 km. Na kulomet lze namontovat kruhovou mušku vz. 18 a umožnit tak střelbu na letouny do vzdálenosti 1000 m. Minometry se dopravují na kárách, pěchotní děla táhnou koně, těžké kulometry nosí soumaři. Konají se však již pokusy s motorisací kár. Automobilka „Austro-Daimler“ zkonstruovala typ pásového a kolového vozidla, který byl dán na vyzkoušení velitelským pěším a kulometným rotám.

Na dopravu těžkých kulometů a střeliva se zkoušejí motorisované káry, které mají velmi malý rozchod kol. Na komunikacích mohou dosáhnout rychlosti 35 km za hod. Zkouší se též zvláštní typ kulometných kár, které mají pohon pásový (pro pohyb v terénu). Na motorisované káry s podvozkem kolovým může nasednout i obsluha. Oba typy kár mají vzduchem chlazený motor výkonnosti 20 HP.

Pěší pluk má štábní rotu a 3 polní prapory. Štábní rota má spojovací čet, průzkumnou čet (cyklisté na kolech, spojovací družstvo na kolech, velitel čety na motocyklu), měřičskou (orientační) čet, čet, hudební a družstvo automobilní. Toto družstvo je určeno k dopravě materiálu. Může ho býti však použito i k převozu jednotky v síle pěší roty.

Zvláštní výzbroj a výstroj rakouské pěchoty:

Mimo ruční granáty vz. 17 s časovým zapalovacím zařízením se používá zvláštních pouzder, naplněných dráždivým (slzotvorným) plynem. Pěchota má masky vz. 34 a dýchací přístroje. U každé masky je záložní filtr a balíček chlorového vápna.

Pěchota má nyní dostat nové granátomety a vrhače protitankové. Obě zbraně se ještě zkoušejí. Spojovací materiál pěších pluků byl doplněn novou malou radiovou stanicí.

Samostatné pěší prapory a horské útvary pěchoty mají organizaci i výzbroj poněkud jinou. V srovnání s pěšími prapory jiných armád lze říci, že rakouský prapor je vyzbrojen a organizován tak, že je schopen samostatnějších akcí ve větší míře. Zdá se, že rakouská armáda má po mnohých stránkách za vzor armádu italskou.

Nové předpisy pro pěchotu nařizují také zvláštní způsob obrany proti nízkému letajícím letounům. Roty se rozdělí v čtyry, a ty zahájí palbu najednou ze všech svých zbraní, jakmile se letoun přiblíží na vzdálenost 400 m. Rota jako celek nebo jednotlivá družstva na letouny nesmějí střílet. O vzdušné pozorování za pochodu pečují velitelé rot a čet.

Dosavadní polní kuchyně s jednosprežím nevyhovují. Zkouší se proto polní kuchyně, která je naložena na motorisované káře nebo na autu.

Také ústroj pěchoty má být nyní doplněn a v něčem změněn. Vzorem jsou stejnojmenné německé, britské a italské. Otázka výhodně uspořádané torby se vyřešila zavedením torby vz. 35. Praxe však ukázala, že má mnoho nedostatků. Otázce, jak ulehčit pěšákovi (část výstroje, střelivo na vozech), je věnována velká pozornost. Pomýšlí se na to, aby rotám byla dána za tím účelem zvláštní vhodná vozidla, po jednom pro čet.

Z cizích revuí.

MILITÄR-WOCHENBLATT, ročník 1935—36, čís. 45 z 4/6 1936. Str. 2057—2061.

Div. gen. v. v. Boltze: Feuerpläne. (Rozvrhy paleb.)

Německý Polní řád zná rozvrhy paleb při útoku na obranná postavení a v obraně. Rozvrh palby slučuje nauku o střelbě s taktikou. Při sestavování rozvrhu palby je třeba dbát toho, aby palba byla souvislá, hustá a hluboká.

Protože obránce bojuje obyčejně na širších frontách než útočník, doporučuje se členit jednotky více do šířky, poněvadž tak dosáhneme hustší palebné přehrady a užších obranných úseků. Je výhodnější zastavit nepřítele mohutnou palbou před předními hranicemi hlavního obranného postavení, než jej vypuzovat z obranného postavení protiútokem. V útoku i obraně lze vždy palbu zhustit použitím kulometných rot praporů 2. sledu. Rozvrh palby určuje palebná stanoviště jednotlivých zbraní, cíle, které mají postřelovat. V obraně tvoří kostru rozvrhu palby těžké kulomety, které působí bočně. Zato lehké kulomety střílejí většinou čelně.

V rozvrhu palby má být též ustanovení o účelu palby. K odrazení zteče je potřebí palby nouzové (Notfeuer), které se zúčastní většinou jen samočinné zbraně. Má-li být nouzová palba v noci a v mlze dostatečně hustá, třeba nejpřednější části rot 1. sledu zesílit. Rozvrh palby stanoví též dobu zahájení palby. V boji nesmíme ovšem spoléhat jen na rozvrh palby. Boj musí velitel stále řídit.

Polní řád mluví sice jen o rozvrhu palby při útoku na obranné postavení a v obraně, ale je jasné, že rozvrh palby musí být sestaven v každém údobí boje. V ústupovém boji střílejí těžké kulomety zpravidla čelně; nouzové palby není zapotřebí. Při ústupu ve dne řeší rozvrh palby palebnou podporu jednotek, které se odpoutávají.

Sledujeme-li autorovu studii rozvrhu palby, připadá nám, jako kdybychom čtli naše Vojenské rozhledy před desíti lety, kdy jsme si počali zvykat rozvrhům paleb. Dřívější německý Polní řád (F. u. G.) rozvrhy paleb neznal — objevují se až v novém